

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto . . . . . K 10.—
 pol leta . . . . . „ 5.—
 četrt leta . . . . . „ 2:50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 — Pri večkratni inserciji po dogovoru. —

OSF.

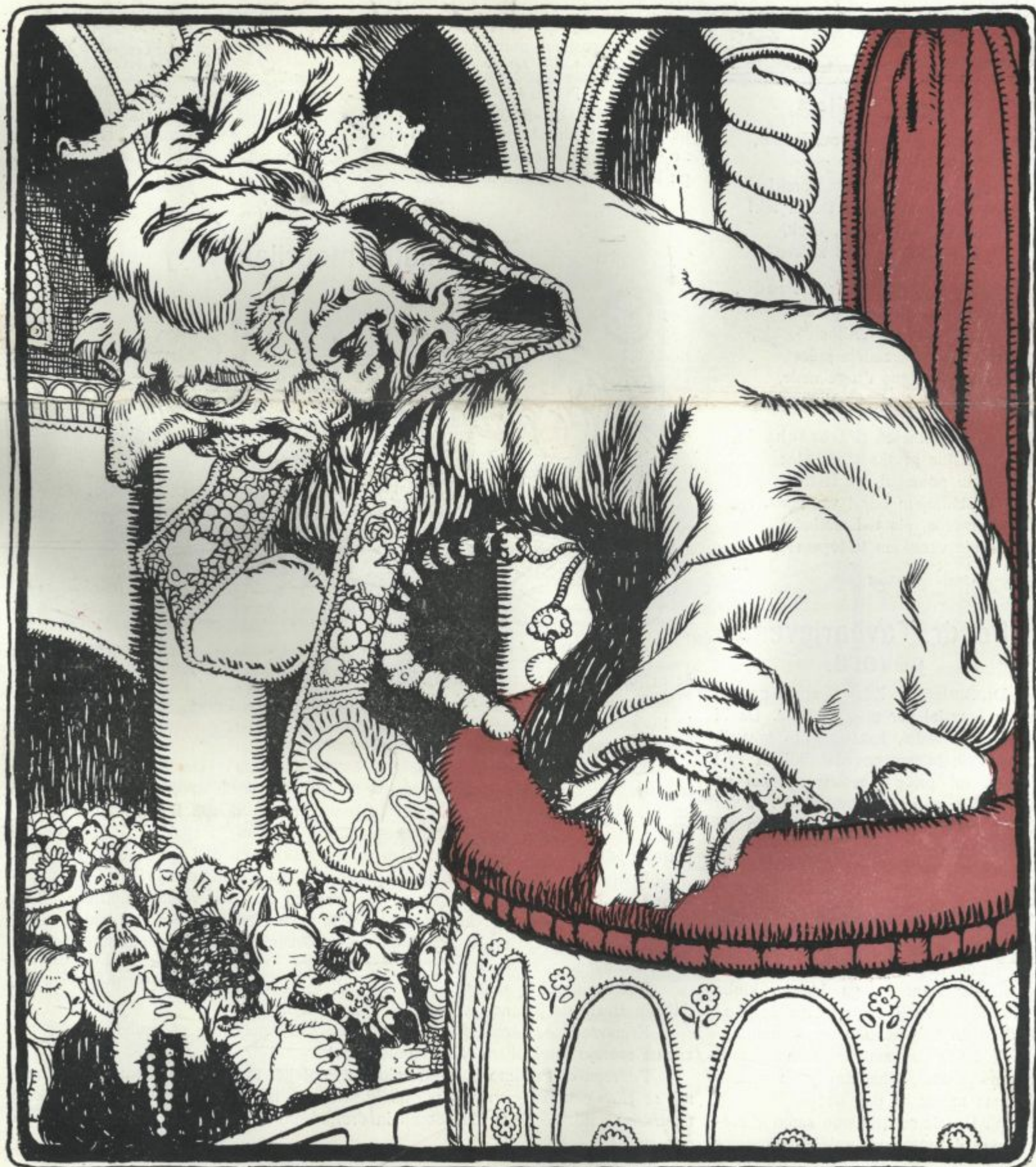
Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflcove ulice 5,
 1. nadstr., upravništvo pa ravnatah spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

==== Politično-satirični tednik. ====

Iz misijonske pridige na Gorenjskem.

Ako ne boste vpisavali svojih hčera v Marijine družbe in svojih sinov v mladeniške družbe, ako ne boste podpirali konsumov in ako ne boste volili kandidatov, ki vam jih vselej nasvetujejo vaši dušni pastirji, boste goreli vse večne čase v peklu, kjer je jok in škripanje z zobmi! Amen.

Lepa trojica.

Najprvi vseh ministrov, Beck, slaščičar si in dober pek; reformo skvasil si vse vprek! Slovenci, z Bogom! Dober tek! Samo na to mi pazi, Beck, da žrtev sam ne boš zadreg!

Prav lep je naš minister Prade, vsenemške ljubi on parade in ščuva pridno „Allheil“-gade, Slovanom pa zadaja jade. Nam ne ostane druge nade, kot ta, da Prade kmalu pade!

Možicelj smešen si Derschatta, ki pristna graška si copata; rad bi pomagal jim iz blata, nemškutarjem odprl vsa vrata. Pa morda, ata ti Derschatta, zasuje v kratkem te lopata!

L.

Po dr. Tavčarjevem govoru.

Dr. Šusteršič: Zdaj je zopet govoril in jim povedal par prav skelečih. Da bi le zdaj jaz vedel, kako naj bi govoril, da bi rekli, da sem povedal tudi jaz kaj! Nemara mi pride v restavraciji kaj na misel... Le to je žalostno, da dr. Tavčar ni zinil najmanjše neumnosti. Kako naj se maščujem?

Program ‚Lepega kluba‘.

I. Naš program je ta, da sploh nimamo nobenega programa.

II. Vsi člani našega kislega kluba se morajo ravnati natančno in dosledno po tem imenitnem programu.

III. Sode dni smo socialnim demokratom prijazni, lihe dni pa sovražni. Ako ima mesec 31 dni, oboje.

IV. Docela se strinjamo samo v preverjenju, da moramo uničiti slovenske

svobodomiselnih naprednjake in zlasti meščane.

V. Popolnoma zadovoljni smo z vsem, kar uganjajo Nemci, Italijani in drugi sovražniki slovenskega naroda.

VI. V važnih vprašanjih ima vsak izmed nas svoje prepričanje, ki je pa njemu samemu — tajnost! Dr. H.

Po starem kopitu.

„Več vladarjev in zakonodavcev je prepovedalo podložnikom, da bi se učili brati in pisati ter občevali s tujimi narodi. Dandanes to oboje ni tako nevarno kakor prej, vendar pa uči izkušnja, da to ne koristi preprostemu narodu več nego najboljše jedi slabemu želodcu. Samo branje in pisanje ne pomaga nič, da bi razumeli ljudje verstvo in „prirodne stvari“, tudi ne več to pridnosti poljedelcev; idioti so srečnejši nego učenjaki; ako pa kdo meni, da more z branjem in pi-

sanjem manjšati siromaštvo, naj pomisli, da je revščina potrebno zlo, boljše povedano, mojstrsko delo previdnosti, koristno državi in veri.“

Tako je odgovoril častitljivi novomeški dekan Martin Jebačin leta 1773. glede osnutka Blaža Kumerdeja, ki je predlagal cesarici Mariji Tereziji, naj se uči tudi kmet brati in pisati.

Ta odgovor ni prav nič čudnega. Čudno je le to, da naši farji še dandanes z majhnimi izjemami mislijo ravnatoko praktično, kakor prismojeni Jebačin pred 133 leti, namreč, da sta neumnost in revščina koristni veri in državi! Dr. H.

Po tarifi.

— Kajneda, gospod cerkovnik, tiha maša je bila za bogato gospo...

— Kaj še! Za ubogo branjevko! Ali niste videli, kako hitro so opravili gospod župnik?

Iz kluba modrijanov.

Podrepnik: Dr. Šusteršič še vedno ni dobil nobenega reda; mislim, da si še ni pridobil pravega zaupanja Nemcev.

Krmavželj: Kaj še! Ali ni srečno in prav poceni prodal slovenskih Korošcev in Štajercev?

Petoliznik: Kaj pa je na Dunaju kaj novega?

Krmavželj: Ministrski predsednik baron Vladimir Beck še vedno s takimi imenovanimi združenimi močmi sedi na trdokuhanih jajcih avstroogrške nagodbe in kokodajska: „Jajce več kot puta ve!“ Slavni Prade in kisli Derschatta pa vriskata: „Bolje je eno jajce, kakor sneden ministrski stol! Poljak dr. Bobrzynski ponuja vladi obe roki v rokavicah, Čeh dr. Stransky pa drži samo eno figo v žepu.“

Podrepnik: Ali vesta, kdo je bil najnovejši čas najmodrejši mož na Kranjskem? — Ne? No, naj vama pa povem: prejšnji ravnatelj vevške papirnice. Tam sta samo še dva dimnika, ki nista pobarvana z vnebovpijočo modro barvo. Slišal sem pa, da ustanove „društvo za olepšanje in barvanje Ljubljane pa mestne okolice“ in da v kratkem prebarvajo tudi ona dva dimnika.

Petoliznik: Hm, muhe so res sitne, ali to je vendar pregrešno trpinčenje nedolžnih živali, da jim nastavljajo tisti „Tangle-foot“!

Krmavželj: A, seveda! Pomisli vendar, kako majčkene so muhe in kako nezatne morajo torej biti tudi njih bolečine!

Podrepnik: Pustimo take malenkosti! Poglejta, to je vendar čudno: v Germaniji se človek lahko germanizira, na Ruskem se lahko rusificira, na Madžarskem madžarizira itd. — le v Makedoniji in drugod po orientu se človek kar ne more orientirati!

Vremenske hišice.

Gori v blaženi Nemčiji znajo izdelovati imenitne vremenske hišice, ki je spredaj na njih zapisano, da se ob lepem vremenu prikaže iz hišice ženska z zavihanimi rokavi, ob deževnem vremenu pa mož z dežnikom.

Zadaj na vsaki hišici je pa še drug napis. Ta naznanja, da je na strehi hišice posebna priprava, s katero srečni posestnik vremenske hišice lahko suče žensko in moža po vremenu, ako se nočeta sukati — sama!

Ščipar.

Sanje novopečenega državnika.

Bil je soparen julijski dan. Solnce je pripekalo in vsled hude vročine so zavreli možgani novopečenemu poslancu na Štajerskem, ko je počival po truda-polnem delu.

In sanjalo se mu je, da so premenili ministrstvo in ga imenovali za železniškega ministra; saj je bilo znano, da pozna dobro železniške razmere, ker se je bil že dvakrat peljal iz Maribora v Celje in nazaj. Sedaj so se pa pričele preosnove in sicer reforme na katoliški podlagi.

Najprej je prekrstil vse železnice po svetnikih. Vrhniško železnico je imenoval po sv. Jurju, ker je ta najbolj počasen svetnik, saj še sedaj leze v nebesa. Južno železnico je imenoval železnico sv. Fabijole, bohinjsko pa železnico sv. Pantaleona. Na postajah je uvedel zopet zvonjenje in pa odpustke za vse, ki bi se med zvonjenjem z gorečo molitvijo spominjali škofovih zavodov v Št. Vidu nad Ljubljano. Da bi povzdignil promet na železnicah, je določil vsako peto postajo za romarski kraj, kamor so priganjali duhovniki vsaj trikrat na leto velikansko množico vernih katoličanov. Za kurjače pri vlakih je postavil same vnete kaplane, ki so bili v svojih farah izborna netili prepir in sovraštvu. Toda novemu ministrskemu predsedniku tega še ni bilo dosti. Vsem farovškim kuharicam, vsem članicam Marijinih družb je podelil v svoji dobrotljivosti brezplačno vožnjo celo do — Rima; mlajše so dobile kar celo knjižico, tako da so mogle večkrat zaporedoma v „večno“ mesto. Vsak, kdor je dokazal, da je prevozil 37 kilometrov, je dobil 200 dni odpustka, ako je daroval 5 kronic za škofove zavode. Nekatere dekane in kanonike je še hotel poklicati v ministrstvo, ko se je zbudil iz spanja zdaj zopet navaden oziroma nenavaden državni poslanec. Kaplani so žalibog ostali kaplani in kuharice morajo kakor prej drago plačevati potovanje v Rim.

Orloj.

Žrtev žeje.

— Dober delavec je bil naš fajmošter v vinogradu Gospodovem.

— Res, škoda ga je. Žrtev svojega poklica!

— Kaj pa mu je bilo, da je umrl tako mlad?

— Delirium tremens.

Nevarni ljudje.

— Stari časi, stari časi! Takrat smo že še živeli; človek se je vsaj nekoliko veselil življenja . . .

— Res, gospod župnik, lepi časi so bili to. Polič vina štiri krajcarje . . .

— Kaj tisto! Ampak liberalcev ni bilo, liberalcev, ki so zdaj človeku vedno za petami, da bi bilo kmalu že res treba kaj delati!

Ljubi Jožek!

Hvala Bogu, leto trpljenja, fizične kuge in volčje lakote je pri kraju!

Od večnih kozjih molitvic, od duhovite soperarice v šolski sobi in spalnici, od prežgane juhe in desetmesečnega posta sem tako oslabil na telesu, da komaj pomakam pero v črnilo, in sem tako opešal na duhu, da ne vem, kako ti utegnem ugajati moje slabo čečkanje.

Doma skoro gotovo ne bodo mogli spoznati več izgubljenega sina. Vsa obleka mi je preširoka. Tako sem shujšal, da me je samo še duša in nekoliko kosti pa kože.

Hej! Ko pridem domov, bom samo jedel, jedel in jedel!

Oh, vendar bi rad čutil zopet enkrat, kako se ima popolnoma sit homo sapiens! Jedel bom vse od konca do kraja: žlahtno zabeljene žgance in jabolka še zelena, močnik in kislo mleko, poštengano kašo in nezrele hruške. Jedel bom tako dolgo, dokler ne razpočim mirno v Gospodu. Finis coronat corpus. Mi vsaj ne bo treba nazaj v obljubljeni škofove

zavode, kjer se cedi sama vodena prežgana juha in pokajo noč in dan fizične patrone.

Če pa prizanese prijazna smrt moji koži in mojim kostem, bom naganjal očeta tako dolgo, dokler mi ne obljubijo, da me pošljejo drugo leto študirat v belo Ljubljano ali v starodavni Kranj ali v prijazno Novo mesto.

Oče so mislili, da bo učenost v škofovih zavodih kar tako zastonj, in da mi podarijo premilostni škof še kakšno pozlačeno uro povrhu. Nazarensko so se praskali za ušesi, ko so morali plačati za moj desetmesečni post kar petsto kron.

Za danes zadostuj to slabo pisanje. Potrpi, da se nekoliko okrepcam doma, potem ti pišem že še kaj. Pa saj me tako morda obišeš v počitnicah?

Bog in vsi boljši svetniki naj dajo, da bi bilo to moje poslednje pisanje iz nesrečnih škofovih zavodov!

Si vales, bene est; ego non valeo. Upam pa, da mi bo v kratkem bolje.

Kako si kaj izdelal? Jaz sem prav lahko izlezel, ker sem tako suh in droban. Servus humillinus!

V škofovih zavodih pri Št. Vidu nad Ljubljano, v začetku julija, 1906.

Tvoj odkritosrčni

Janezek Fižolar, gimn. drugošolec in spe.

Čudno veselje.

Kadar baranta genialni otrobar dr. Šusteršič na Dunaju z mandati kakor kravji mešetar, se vesele slovenski Korošci in Štajerci.

Kadar govori finančni minister, se vesele davkoplačevalci.

Kadar kdo govori o slovenskem vseučilišču v Ljubljani, se veseli vsak prijatelj slabih dovtipov.

Nadčloveški noj.

— Ali si že slišal, da je požrl „človeški noj“ E. Wallace v američanskem cirkusu 57 žebļjev in več kosov stekla in žice?

— Prava reč! Slovenci imamo še vse drugačnega-ptiča! „Nadčloveški znoj“, dr. Šusteršič požira dan na dan neštete očitke zaradi kravje kupčije in izdajstva svojih slovenskih bratov na Koroškem in Štajerskem.

Nova veselica.

Politično obzorje zakrivajo črni oblaki, po državi divja narodnostni boj, ne boj, mesarsko klanje.

V takih žalostnih časih vpliva na čuteče srce tem dobrodejnejše, da se je ojunalo več neustrašenih mož in sklenilo, da prirede navzlic viharnemu času in strašni vročini veselo poletno maškarado. Ta čisto nova veselica „Lepega kluba“ bo prekašala glede raznovrstnosti sporeda in slikovitosti pisanih cilindrov in frakov vse enake priredbe, celo Sokolovo maškarado in kresno veselico. Cenjeni gostje naj pridejo vsi maskirani; le članom „Lepega kluba“ se ni treba nič preoblačiti, ker so njih postave že tako zadosti originalne in smešne.

Daj, daj in daj!

Natančnež.

— Rada bi služila pri meni? Koliko si stara?

— Štiriindvajset let, gospod fajmošter.

— Štiriindvajset let, hm. Do prihodnje vizitacije je dve leti, tri leta lahko primaknemo, devetindvajseto leto je pa že blizu kanonične starosti. — Dobro, sprejemem te.

Iz klerikalnega tabora.

Od dobro informirane dame smo zvedeli, da nameravajo biti kolovodje S. L. S. v pasjih dneh idealno zmerni. Tako so že v koš vrgli nujni predlog, po katerem naj bi poobesili vse liberalce. Umaknili so zazdaj tudi predlog, ki zahteva, da mora vsak deželni in državni poslanec vsaj enkrat vsak teden k izpovedi in dvakrat na teden k maši — pod strogim nadzorstvom klerikalnih tovarišev. Odložili so tudi volitev dr. Šusteršiča za slovenskega kralja. Zato pa upajo, da liberalci z nepopisnim veseljem pozdravijo te dokaze zlahtne politične zmernosti.

Učen analfabet.

Še pred nedavnim časom niso v Istriji nekateri finančni pazniki in celo nadpazniki znali ne brati ne pisati.

Tako se je zgodilo, da je prišla žena vpokojenega finančnega nadpaznika v davčni urad po moževo pokojnino s pobotnico, kjer se mož ni bil podpisal, ampak samo podkrižal. Davčni preglednik je vrnil ženi pobotnico, češ, da jo mora mož podpisati lastnoročno. Toda žena, menda Poljakinja, se je odrezala pogumno: „Moj mož ne zna nic pisati, a koncept ima sakramenski!“ **Ščipar.**

Vidiš, ljubi Cmokavzar, takale je le na svetu, da se Bog usmili! Fajmošter pravijo:

„Sveto pismo veli: Dajte Bogu, kar je božjega! Namestnik sem božji. Plačaj, Janez! Daj!“

Davkar pravi:

„Sveto pismo veli: Dajte cesarju, kar je cesarjevega! Namestnik sem cesarjev. Plačaj, Janez! Daj, daj!“

Žena pravi:

„Sveto pismo veli: Daj ženi in otrokom, kar je njihovo! Tvoja žena sem. Daj mi denarja, Janez, daj!“

Jaz pa pravim:

„Prete to ne bodi! Ali ni nobenega svetega pisma, ki veli: „Dajte kmetu, kar je kmetovega?“